

THREE COVENANTS? RABBI DOVID HORWITZ

After warning the Jewish people of the curses that would befall them if they were to sin against Hashem and the Torah, Moshe now gathers all of the people, men women and children, to forge another brit, covenant, between them and Hashem before He ascends the mountain to die.

Our Sages tell us that there were three covenants in total between Hashem and the people. The first covenant was forged at Har Sinai, when the Torah was given to them, establishing them as Hashem's holy nation. The second covenant was made in this week's parsha and the third one was on Har Grizim and Har Eval after they entered the land, with Yehoshua as their leader. Although this covenant was documented in last week's parsha, it took place last, after entering the land of Israel.

The question is why the need for three covenants? Why wasn't the brit forged at Har Sinai enough? Were these three identical covenants or were they different? It would seem that each brit was different from the other, for the words imply that each brit was a new one! What was the purpose of all three?

The first brit at Har Sinai represented Hashem's taking us as His chosen nation to become a "people of Kohanim" and a "goy kadosh", a holy nation, by giving us the Torah.

The brit in this week's parsha was an acceptance of the concept of reward and punishment. Moshe told the people that blessing would come to those who keep the Torah and punishment would be meted out to those who transgress it. The brit at Har Sinai never incorporated this aspect of their relationship to Hashem. Now Moshe is telling them that this covenant with Hashem needs to be based on reward and punishment. It is a serious relationship that requires consequences, both positive and negative, to ensure that we relate to it with the utmost seriousness. The acceptance of reward and punishment also demonstrates the belief in hashgacha pratit, Divine providence.

The third brit on Har Grizim and Har Eval, affirmed that the relationship must be maintained even after entering the Holy Land!

Why was it necessary to enter another covenant once they came into the land? The reason is obvious. Until now, both covenants were forged in the desert, where they were totally vulnerable and at the mercy of Hashem's graces. Their food, water, clothing and lives were governed by continuous miracles. If Hashem were to remove His presence for even a moment, they would have succumbed to the dangerous conditions of the desert. They could not have survived. But now that they are entering the land and Hashem would be taking a step back, allowing them to govern their own lives, grow their own food, be the masters of their own lives, they could perhaps rationalize that the Torah and covenant no longer apply to them. To dispel this notion, Moshe instructed Yehoshua to forge yet another brit with them, conveying that the full severity of the Torah, with its blessings and curses, applies at all times, when they "need" Hashem and when they "don't need" Hashem!

We are all familiar with the joke. A man is desperate for a parking space and promises Hashem to do this mitzvah and that mitzvah. He finally finds a parking space and says to Hashem, "Don't worry G-d, I found a space on my own!"

Even after moving to Eretz Yisrael when the people were able to sustain their own lives, they need to remain committed to Hashem. The Torah, the idea of reward and punishment, is not just for the desert. It isn't just at times when we are down and out, or in crisis, that we turn to Hashem for help. Even when things are good and we are living in prosperity in our own land, we need to stay committed to Torah. This final covenant is the most important of them all, for it is what our relationship is founded on.

When we realize that we are always dependant on Hashem both in the desert and even in Eretz Yisrael, it is easier to acknowledge Hashem as King of the universe and as King over our lives.

On Rosh Hashana, one of the main themes of the day is to acknowledge Hashem as King. In our tefillot, we praise Hashem as "Hamelech HaKadosh" the King of the most high, i.e. King of the universe. We also praise Him as "Melech al kol HaAretz", "the King over the land who sanctifies us and the day of remembrance." He is not only a King who is far away, beyond human comprehension. He is also a King over us in a very real way. It is our job to bring Hashem into our daily lives, to make Him a real part of our thoughts and actions, thereby reaffirming all three covenants we made with Him!

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

COMMUNITY • INSPIRATION • TORAH

TESHUVA DRASHA

FINDING THE KING WITHIN US

RABBI DAVID LAPIN

TUESDAY
September 8
8:00 pm - Maariv
8:15 pm - Drasha

RCK
198 Ahuza, Ra'anana

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

Pre-Rosh Hashana EVENT FOR WOMEN

Meet community members and
feel prepared for Rosh Hashana!

Wednesday
Sept 9

8:30 PM

Gochin Residence
Gordon 26 Ra'anana

Honey Cookie Making & Shiur

with Mrs. Devorah Cornick

As RCK's new Educational Programming Director for Women, Mrs. Devorah Cornick brings years of inspiration, passion and experience in Jewish education for women and girls, including positions at several Yerushalayim seminars and SKA High School for Girls, as well as presenting for the OU Women's Initiative and numerous Jewish communities. We're excited to welcome her and her family to the Ra'anana community!

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

Pre-Selichos KUMZITZ

Motzaei Shabbos • September 5
11:30pm-12:30am
Selichos to follow at 12:40am

Kehillat Bnei Aharon: Tel Chai 6, Raanana

Featuring
MUSIC WITH
RAV AVRAHAM-AHARON & RAV GIBLI
INSPIRATION FROM
KBA & RCK RABBONIM
AND
REFRESHMENTS

HIDDEN GEMS INSIDE RAV ELI ISAACS

From Lowly Sins to Silver and Gold

Among the many ideas relating to our relationship with Hashem, the Torah warns against falling prey to idol worship; three different groupings describing idols are presented, “ותראו את שקוציהם ואת” (כט:טז). R’ Yehuda Leib Chasman, the previous Rosh Yeshiva of Chevron, asks why the verse gives multiple descriptions for idols? Rashi picks up on the different descriptions and says that each of the words connotes something different about the idols that the other nations served. R’ Chasman, however, suggests an alternative explanation. He says that when one sees a grave sin like idol worship, will at first view the act as abominable and disgusting – one can’t even stomach that a person would act in such a crooked fashion. Once one is exposed to such an act enough, the action becomes neutral and normal, taking on the form of wood and stone.

After many times of witnessing the same sins that at first were disgusting, and then turned neutral, they eventually become that of silver and gold – something that one desires. The yetzer hara, the evil inclination, doesn’t encourage an individual to perform sins that are abhorrent to him.

Rather, he works to slowly desensitize an individual to his actions. The sins that were once lowly become something desired, but only after time and time again becoming desensitized to it. Unfortunately, we see this all the time and may fall prey to it ourselves. During one’s spiritual precipice, whether it be yeshiva and seminary years or during Rosh Hashanah and Yom Kippur davening, one feels grounded by their Torah values. One may have said that they would never do X, Y, or Z. Yet months or even days later, they find themselves doing exactly that sin that they claimed they would never perform – perhaps, this is because we become desensitized by our surroundings over time.

Therefore, we must try to surround ourselves with proper environments, and when that is impossible, it is incumbent upon us to consistently verbalize our values so that we aren’t sucked into the spiritually damaging aspects of society around us.

IT’S ALREADY WITHIN YOU RABBI ARIEL MERGI

In this week’s parsha, Moshe Rabbeinu says: “For this mitzvah that I command you today is not beyond you, nor is it far away... Rather, the matter is very close to you, in your mouth and in your heart, to do it.” What is this “mitzvah”? Rashi explains that it refers to the entire Torah, while the Ramban explains that it refers to teshuva, which the Torah spoke about just before: “And you shall return to Hashem your God.” Either way, the Torah’s starting point is clear: it is very close to you.

And that is where the question begins. By now, we all have some experience trying to become better Jews. We know the desire to change, the good resolutions, the days when we succeed, and the days when we find ourselves facing the same struggles again. We know how easy it can be to make a resolution on Rosh Hashanah and how difficult it can be to actually live by it afterward. So what does “very close to you” really mean? Is the Torah saying that Avodas Hashem is easy?

This question is not new. One of the foundational sefarim of Chassidus says on its very title page that this is exactly what it comes to explain. Rabbi Shneur Zalman of Liadi describes the purpose of Tanya as explaining how Avodas Hashem is truly “very close,” through a long and short path. How can Hashem tell us that it is so close when we often experience it as being so far away?

Very broadly, the Tanya explains that a person does not have only one desire. We have a nefesh habehamis, with desires, temptations, and habits pulling us toward comfort and the physical world, and alongside it a nefesh Elohis, whose natural direction is toward kedusha and closeness to Hashem. From here come two paths.

The long path is through contemplation. A person stops, learns, and thinks about the greatness of Hashem, His kindness, and the connection between the neshama and Hashem. This awakens love and yirah until the desire to serve Hashem becomes real and alive. It is a long path because it requires inner work, but it is short in reaching the goal: when the nefesh Elohis is awakened, a person discovers that Avodas Hashem is what he truly wants, and everything becomes easier.

The shorter path is to awaken the hidden love for Hashem that already exists within every Jew. We do not have to create the desire from scratch.

It is already there. But this path can also be long, because the nefesh habehamis does not disappear. The habits, temptations, and struggles remain. A person can do the right thing again and again and still find himself fighting the same battle. The short path can bring us to action quickly, but the struggle may continue for a lifetime.

The Midrash adds a beautiful idea. Shlomo HaMelech describes an unbelievably lazy person: “The lazy man puts his hand into the bowl, but is too weary to bring it back to his mouth.” For a normal person, lifting food from the plate to his mouth does not even feel like work. But this person finds even that too difficult. The Midrash connects this to Moshe’s words: “The matter is very close to you, in your mouth and in your heart, to do it.” The matter is already in your mouth!

This gives us another meaning of “close.” The Tanya says it is close because deep within your nefesh Elohis, this is what you truly want. The Midrash says it is close because it is already there. The food is already in your mouth. You do not have to bring it from far away, cross the sea, or become a different person.

And perhaps this is one of the most beautiful things the Torah tells us just before Rosh Hashanah. Sometimes we imagine that Avodas Hashem means bringing an entirely foreign set of values into our lives. But the Torah is speaking to something already inside us. When you see someone in trouble and feel, “I need to help him,” that is not foreign to you. When injustice bothers you, that is not foreign to you. When you recognize that honesty, loyalty, tzedakah, chesed, and truth are right, the Torah is meeting something that is already there.

A person has a tzelem Elokim. There is an inner voice that recognizes what is good. There are deep desires within us that are not always heard through all the noise, habits, and yetzer hara, but they are there. There is a longing to connect to kedusha, to put on tefillin with kavana, to close our eyes and accept Ol Malchus Shamayim with love. It is already there.

It is not easy, and that is why the Torah does not say, “It is easy for you.” It says, “It is very close to you.” Close does not mean there will be no struggle. Close means that the truth we are struggling for is not foreign to us.

That is perhaps the great message of Parshas Nitzavim as we approach Rosh Hashanah: we do not need to create a new person inside ourselves. We need to give more room to the person we know, deep down, that we truly want to be. Quiet some of the noise, listen to that inner voice, and once we hear it, fight for it.

לא בשמים היא

לאבא שלי יש סולם,
מגיע הוא עד השמים.

כמה מילים מהרב
איתמר ג'יבלי לקראת
עשרת ימי תשובה.
מוזמנים לגשת לרב
איתמר ולגלות מה
מסתתר בין השורות.
אפשר גם בוואטסאפ:
052-234-8806

הוא קרוב אליך מאד,
אך עמוק עמוק מי ימצא.

מפרק הרים ומשבר סלעים,
משמיע קול דממה דקה.

לאבא שלי יש סולם
מסילה אל הנשמה.

שאל את הרב ראש בית המדרש, הרב שבת יגל שליט"א

שאלה: האם יש חובה לברך על הלבנה (קידוש לבנה) או שאין זה אלא כשאר ברכות השבח וההודאה שאם רואה - מברך (כמו שאינו חייב לנסוע פעם ב-30 יום לים כדי לברך עליו 'עושה מעשה בראשית')?

תשובה: יש לחקור האם ראיית הלבנה בחידושה היא זאת שמחייבת לברך ברכה זו, או שראיית הלבנה בחידושה היא רק מאפשרת לברך, אבל החיוב נובע מעצם כך שהלבנה מתחדשת.
והנה בשאר ברכות הראייה, אם אדם ראה את הים ולא בירך, שוב לא יוכל לברך עד שיעברו 30 יום נוספים מאז שראה את הים בפעם האחרונה.
אולם בברכת הלבנה, לא שמענו שצריך להימנע מלהביט בלבנה עד מוצאי השבת שבה נברך ברכה זו, ומכך מוכח שאין ברכה זו כשאר ברכות הראייה, וראיית הלבנה רק מאפשרת לברך. ולכן יש חיוב לברך ברכה זו פעם בחודש.
ובאמת גם מעצם מיקומה של ברכה זו בגמרא ובשולחן ערוך ניתן ללמוד על ייחודה של ברכה זו, שהרי אין ברכה זו מופיעה בגמרא בפרק הרוואה במסכת ברכות כשאר ברכות הראייה, אלא קבעה לעצמה מקום מיוחד במסכת סנהדרין, וכן מרן השולחן ערוך לא סידרה עם שאר ברכות השבח וההודאה בין סימן ר"ח לסימן ר"ל (חלק אורח חיים) אלא בסימן תכ"ו ביחד עם הלכות ראש חודש. (אך בתלמוד ירושלמי ברכה זו סודרה ונשנתה ביחד עם שאר ברכות הראייה במסכת ברכות וכן הוא ברמב"ם)

מה כל כך קרוב בעבודת ה'?

קרוב אליך מאוד

בפרשת השבוע אומר משה רבנו: "כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֶנִּי מִצְוֶה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רָחֵק הוּא. לֹא בְשִׁמּוֹת הוּא... וְלֹא מֵעֵבֶר לַיָּם הוּא... כִּי קָרֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מְאֹד, בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ." מהי אותה "מצווה" שעליה אומר משה שהיא "לא נפלאה" ו"לא רחוקה"?
מאוד? רש"י מפרש שהכוונה היא לתורה כולה, ואילו הרמב"ן מפרש שהכוונה היא למצוות התשובה, שעליה דיברה התורה בפסוקים הקודמים: "ושבת עד ה' אלוהיך". אבל תהיה אשר תהיה הפרשנות, נקודת המוצא של התורה ברורה: הדבר קרוב אליך מאוד.

וכאן מתחילה השאלה. כי כולנו כבר צברנו קצת ותק בניסיון להיות יהודים טובים יותר. אנחנו מכירים את הרצון להשתנות, את ההחלטות הטובות, את הימים שבהם זה מצליח ואת הימים שבהם אנחנו שוב מוצאים את עצמנו מול אותם מאבקים. אנחנו יודעים כמה קל לקבל החלטה בראש השנה - וכמה מורכב לפעמים לחיות אותה אחר כך. אז מה פירוש "קרוב אליך הדבר מאוד"? האם התורה באמת מתכוונת לומר שעבודת ה' היא דבר קל?

השאלה הזאת אינה חדשה. למעשה, אחד מספרי היסוד של עולם החסידות מצהיר כבר בדף השער שלו שזו בדיוק השאלה שהוא בא לברר. רבי שניאור זלמן מלאדי פותח את ספר התניא במילים: "מיוסד על פסוק 'כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו', לבאר היטב איך הוא קרוב מאד, בדרך ארוכה וקצרה בעזה". כלומר, ספר התניא כמעט מציב לעצמו משימת-על: לבאר לנו איך ייתכן שהקב"ה אומר שהדבר קרוב מאוד, בזמן שאנחנו חווים אותו לא פעם כרחוק מאוד. בגדול מאוד - ואולי פשוטני מדי לסכם ספר שלם בכמה שורות - התניא מסביר שהאדם אינו מורכב מרצון אחד. יש בו נפש בהמית, עם רצונות, תאוות והרגלים שמושכים אותו אל הנוחות ואל העולם החומרי, ולצדה נפש אלוקית, שהכיוון הטבעי שלה הוא קדושה, אלוקות ודבקות בה'. ומכאן שתי דרכים להגיע אל אותה קרבה.

הדרך הארוכה היא דרך ההתבוננות. האדם עוצר, לומד ומתבונן בגדולת ה', בחסדו ובקשר שבין הנשמה לבין הקב"ה. ההתבוננות הזאת אמורה לעורר בלב אהבה ויראה, עד שהרצון לעבוד את ה' נעשה חי וממשי. זו דרך ארוכה - כי היא דורשת עבודה פנימית, מחשבה והתבוננות. אבל היא קצרה ביחס למטרה: כאשר האדם מצליח לעורר את הנפש האלוקית, הוא מגלה שעבודת ה' זה הדבר היחיד שהיא רוצה ואז הכל קל. ולצדה קיימת הדרך הקצרה: לא לבנות את הרצון מחדש, אלא לעורר את אותה אהבה מסותרת שכבר קיימת בתוך כל יהודי. כי בכל יהודי יש נקודה פנימית שמחוברת לקב"ה, ואפשר להישען עליה כדי להגיע למעשה גם בלי לעבור בכל פעם תהליך ארוך של התבוננות. זו דרך קצרה - כי לא צריך ליצור את הרצון מחדש.

אבל היא ארוכה. כי האהבה הזאת אינה בהכרח מעלימה את הנפש הבהמית ואת המאבק. הרצונות האחרים עדיין נמצאים שם, ההרגלים עדיין קיימים, והפיתויים עדיין קיימים. ולכן אדם יכול לעשות את הדבר הנכון שוב ושוב - ועדיין למצוא את עצמו בכל פעם מחדש בתוך מאבק. כלומר, הדרך הקצרה מאפשרת להגיע אל המעשה במהירות, אבל היא עלולה להפוך לדרך ארוכה מאוד: חיים שלמים של מאבק, התמודדות וניסיון.

אבל במדרש על הפסוק חז"ל מבארים רעיון נפלא. המדרש מביא שבעה סוגים של עצלנים שמתאר שלמה המלך בספר משלי. אחד מהם הוא כמעט בלתי נתפס: "טֶמֶן עֵצָל יְדֹ בְצִלְחָת, נִלְאָה לְהִשְׁכִּיבָה אֶל פִּי." צריך להבין עד כמה קיצונית העצלנות הזאת. אדם רגיל שיושב ואוכל אינו מתייחס להרמת היד מהצלחת אל הפה כאל מאמץ. הוא לא צריך לגייס כוחות נפש, ולא מסיים את הארוחה בתחושה שהשקיע אנרגיה אדירה בהרמת המזלג. זו תנועה כל כך טבעית, כל כך בסיסית, שאנחנו בכלל לא חווים אותה כ"עבודה". אבל לא העצלן הזה. נִלְאָה לְהִשְׁכִּיבָה אֶל פִּי. ועל זה אומר המדרש: "ומה שאמר משה גדול מכולן. מניין? 'כי קרוב אליך הדבר מאד, בפיך ובלבבך לעשותו' - הדבר כבר בפיך!"

זה כבר פירוש אחר למילה "קרוב". התניא אומר: קרוב - כי בעומק של הנפש האלוקית שלך זה הרצון שלך, ואז זה קל. והמדרש אומר: קרוב - זה כבר נמצא אצלך. האוכל כבר בפה. אתה לא צריך להביא אותו מרחוק. לא צריך לחצות את הים. לא צריך להפוך לאדם אחר.

זה אולי אחד הדברים היפים שהתורה אומרת לנו רגע לפני ראש השנה. אנחנו לפעמים מדמיינים שעבודת ה' דורשת מאיתנו להכניס לתוך החיים מערכת ערכים זרה לחלוטין. כאילו התורה אומרת לנו: בואו נתחיל מהתחלה, נלמד אתכם מהו טוב, מהו חסד, מהו יושר ומהי אמת. אבל התורה לא מדברת אל מערכת זרה. היא מדברת אל משהו שכבר נמצא בך. כשאתה רואה אדם בצרה ומשהו בתוכך אומר "אני צריך לעזור לו" - זה לא זר לך. כשאתה רואה עוול ומשהו בתוכך מתקומם - זה לא זר לך. כשאתה מרגיש שיושר, נאמנות, צדקה, חסד, אמת ומשפט הם דברים ראויים - התורה אינה מכניסה לתוכך רעיון חיצוני. היא פוגשת משהו שכבר נמצא שם. יש באדם צלם אלוקים. יש בו קול פנימי שמזהה טוב. יש בו רצונות עמוקים שלא תמיד נשמעים בתוך כל הרעש, ההרגלים והיצרים - אבל הם קיימים. יש בנו כמיהה להתחבר לקדושה, להניח תפילין בכוונה לעצום עיניים ולקבל עול מלכות שמים באהבה. זה כבר שם. זה לא קל ולכן התורה לא אומרת: "כי קל אליך הדבר". היא אומרת: "כי קרוב אליך הדבר מאוד." קרוב לא אומר שלא יהיה מאבק. קרוב אומר שהאמת שאנחנו נאבקים עליה אינה זרה לנו.

וזו אולי הבשורה הגדולה של פרשת ניצבים בפתחו של ראש השנה: אנחנו לא צריכים להמציא בתוכנו אדם חדש. אנחנו צריכים לתת מקום לאדם שאנחנו יודעים, עמוק בפנים, שאנחנו רוצים להיות. להשתיק קצת את הרעש. להקשיב לקול הפנימי. ולאחר ששמענו אותו - להיאבק עליו.